

Boul și vițelul

Grigore Alexandrescu

Un bou ca toți boii, puțin la simțire,
În zilele noastre de soartă-ajutat,
Și decât toți frații mai cu osebite,
Dobândi-n cireadă un post însemnat.

- Un bou în post mare? - Drept, cam ciudat vine,
Dar asta se-ntâmplă în oricare loc:
Decât multă minte, știu că e mai bine
Șa ai totdeauna un dram de noroc.

Așa d-a vie?ii veselă schimbare,
Cum și de mândrie boul stăpânit,
Se credea că este decât toți mai mare,
Că cu dânsul nimeni nu e potrivit.

Vițelul atuncea, plin de bucurie,
Auzind că unchiul s-a făcut boier,
Că are clăi sumă și livezi o mie:
„Mă duc - zise-ndată - nițel fân să-i cer.”

Făr-a pierde vreme, vițelul pornește,
Ajunge la unchiu, cearcă a intra;
Dar pe loc o slugă vine și-l oprește:
„Acum doarme - zice - nu-l poci supăra.”

- „Acum doarme? ce fel! pentru-ntâia dată
După-prânz să doarmă! Obiceiul lui
Era să nu șază ziua niciodată;
Ăst somn nu prea-mi place, și o să i-o spui.”

- „Ba să-ți cauți treaba, că mănânci trântea;
S-a schimbat boierul, nu e cum îl știi;
Trebuie-nainte-i să mergi cu sfială,
Primit în casă dacă vrei să fii.”

La o mojiție atâta de mare,
Vițelul răspunde că va aștepta;
Dar unchiu se scoală, pleacă la plimbare,
Pe lângă el trece, făr-a se uita.

Cu mâhnire toate băiatul le vede,
Însă socotește că unchiu-a orbit;
Căci fără-ndoială nu putea a crede

Că buna lui rudă să-l fi ocolit.

A doua zi iarăși, prea de dimineață,
Să-l găsească vreme, la dânsul veni:
O slugă, ce-afară îl vedea că-ngheață,
Ca să-i facă bine, de el pomeni.

„Boierule - zise - așteaptă afară
Ruda dumitale, al doamnei vaci fiu.”
- „Cine? a mea rudă? Mergi de-l dă pe scară.
N-am astfel de rude, și nici voi să-l știu.”